

Editura Aramis mulțumește doamnelor Ana Blandiana și Laura Grünberg, precum și editurilor RAO, Art și Minerva pentru permisiunea de a reproduce o parte dintre textele incluse în acest volum.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Lecturi suplimentare pentru clasa a III-a / Corina Gădiuță
(coord.) - București : Aramis Print, 2019, ed. a II-a
ISBN 978-606-009-194-3

I. Gădiuță, Corina (coord.)

821.135.1-822
82-822=135.1

Copyright © 2019 Editura ARAMIS, pentru prezența ediție

ISBN 978-606-009-194-3

Editura ARAMIS • Redacția și sediul social:

B-dul Metalurgiei nr. 46-56, cod 041833,
sector 4, București, O.P. 82 – C.P. 38
tel.: (021) 461.08.10/14/15; fax: (021) 461.08.09/19.
E-mail: office@edituraaramis.ro; office@megapress.ro
Departamentul desfacere: tel.: (021) 461.08.08/12/13/16;
fax: (021) 461.08.09/19; E-mail: desfacere@edituraaramis.ro

LECTURI SUPLIMENTARE

BIBLIOGRAFIE ȘCOLARĂ RECOMANDATĂ

Selectie, antologie și schițe biografice de
CORINA GÂDIUȚĂ

EDIȚIA A II-A

– Flăcăi, cu voi am câștigat izbândă și am alungat pe vrăjmași. Dacă nu nimeream la casa mamei voastre, multă vreme turcii ne secătuiau țara. Sunteți vrednici de răsplătit domnească. Iată, voi sunteți șapte frați, iar în Vrancea sunt șapte munți. Ai voștri să fie în veci, cu văi, ponoare și tot ce se află acolo! Întoarceți-vă dar înapoi în codrii voștri și să-i stăpâniți sănătoși, din neam în neam! Iar mamei voastre duceți-i multă sănătate din partea voievodului Ștefan, care la vreme de strămoare a găsit la casa ei pat pentru odihnă și brațe vitejești de luptă.

Le făcu ocolniță pe piele de vițel, scrisă cu litere de aur, pentru dania domnească, document în puterea căruia fiii Vrâncioaiei ajunseră stăpânii munților Vrancei, de la Trotuș până în valea Bâscă, a Buzăului.

Și de atunci, fiecare din cei șapte frați, înapoindu-se pe plaiurile Vrancei, s-au așezat la poalele munților, întemeindu-și fiecare sate după numele lor: Bodești, Spirești, Negrilești, Bârsăști, Spulber, Păulești, Nistorești etc.

(*Legende populare românești*, selecție de Constantin Dragomir,
Editura Litera, București-Chișinău, 2002)

Cuprins

MIHAI EMINESCU

- Crăiasa din povești / 5
Fiind băiet păduri cutreieram / 7
Făt-Frumos din lacrimă / 9

ION CREANGĂ

- Amintiri din copilărie – Cu uratul,
La cireșe, Pupăza din tei
(fragment) / 29
Dănilă Prepeleac / 39

GHEORGHE DEM TEODORESCU

- Fata din dafin / 52

BARBU ȘTEFĂNESCU DELAVRANCEA

- Bunicul / 59
Bunica / 63

EMIL GÂRLEANU

- Călătoare!... / 67
Căprioara / 70

IOAN ALEXANDRU BRĂTESCU- VOINEȘTI

- Privighetoarea / 72
Moartea lui Castor / 75

ANTON PANN

- Lupul, țapul și varza / 80
Călătorul și stejarul / 83

JEAN DE LA FONTAINE

- Corbul și Vulpea / 85
Iepurele și broaștele / 87
Cocoșul și Vulpea / 89

PETRU DEMETRU POPESCU

- Frumoasa Bistra și neînfricata
Molda / 91
Mândricel / 95

LAURA GRÜNBERG

- Poveste cu un gând strănutat
(fragment) / 98

ANA BLANDIANA

- Un secret / 104
Cine poate ști / 107

NINA CASSIAN

- Prințul Miorlau / 109

GEORGE TOPÎRCEANU

- La Paști / 113
Rapsodii de primăvară / 115
Rapsodii de toamnă / 119

VASILE ALECSANDRI

- Primăvara / 126
Sfârșit de toamnă / 128
Mezul iernei / 129

GEORGE COŞBUC

- Mama / 130
Vestitorii primăverii / 133
Iarna pe uliță / 135

OCTAVIAN GOGA

- Dimineață / 140
Toamnă / 143
Moș Crăciun / 144

Respect pentru oameni și cărți

EDMONDO DE AMICIS

Cuore, inimă de copil – Camaradul meu, Coretti / 158

Cuore, inimă de copil – Scriitorul florentin / 162

RUDYARD KIPLING

Cărțile junglei – Frații lui Mowgli / 169

JACK LONDON

Colț Alb (Capitolul XXIV) / 180

L. FRANK BAUM

Vrăjitorul din Oz (Capitolul III) / 185

ROALD DAHL

Charlie și Fabrica de Ciocolată (Capitolele I și II) / 192

CARL SANDBURG

Cei doi zgârie-nori care au hotărât să aibă un copil / 199

ERICH KASTNER
Emil și detectivii / 203

CORNELIA FUNKE
Devoratorul de cărți / 209

PATRICIA C. WREDE
Cum să te descurci cu un dragon / 213
Cartea farmecelor – Printesa, pisica și inorogul / 225

LITERATURĂ POPULARĂ

Un ochi plângă, unul râde (basm popular) / 238
Țapul și șarpele (poveste populară) / 247
Condeiele lui Vodă (legendă istorică) / 249
Povestea Vrancei (legendă toponomică) / 251

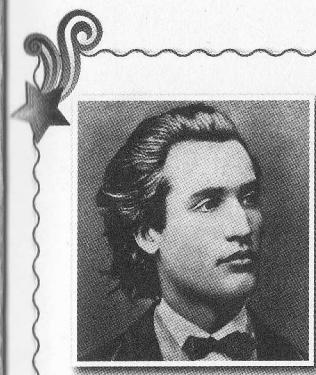

Redactor: Adrian Crețu

Tehnoredactare: SC SERRANY HOME SRL

Coperta: Cristina Dumitrescu

Ilustrația copertei: SHUTTERSTOCK.com

MIHAI EMINESCU (1850-1889)

Se naște pe 15 ianuarie 1850, la Botoșani. Își petrece copilăria în orașul natal, dar și la Ipotești, unde tatăl său, căminarul Gheorghe Eminovici, avea o moșie răzeșească. Aici se bucură de o totală libertate de mișcare, cunoscând oamenii locului și natura înconjurătoare – stare evocată cu nostalgie în poezile pe care le va scrie mai târziu. Debutăază în 1866 cu poezia *De-aș avea*, în revista *Familia*, din Pesta, al cărei director, Iosif Vulcan, îi schimbă numele din Eminovici în Eminescu. Adevărata sa consacrare se produce în 1870, odată cu începerea colaborării la revista *Con vorbiri literare* a societății și cenaclului „Junimea” din Iași. Versurile publicate aici (între care *Rugăciunea unui dac*; *O, rămâi*; *Lacul*; *Povestea codrului*; *Revedere*; *Împărat și proletar*; *Luceafărul*) vor constitui substanța singurului volum care i-a apărut poetului în timpul vietii – editat, în 1884, de Titu Maiorescu, reputatul om de cultură aflat la conducerea „Junimii”. Mihai Eminescu este considerat cel mai important poet din literatura română. Creația sa se înscrie în tradiția romanticismului literar, prin teme precum întoarcerea în natură, nostalgia pentru copilărie, melancolia, trecutul și istoria națională.

Crăiasa din povești

Neguri albe, strălucite
Naște luna argintie,
Ea le scoate peste ape,
Le întinde pe câmpie;

S-adun flori în șezătoare
De painjen tort să rumpă,

Și anină-n haina noptii
Boabe mari de piatră scumpă.

Lângă lac, pe care norii
Au urzit o umbră fină,
Ruptă de mișcări de valuri
Ca de bulgări de lumină,

Dându-și trestia-ntr-o parte,
Stă copila lin plecată,
Trandafiri aruncă roșii
Peste unda fermecată.

Ca să vad-un chip, se uită
Cum aleargă apa-n cercuri,
Căci vrăjit de mult e lacul
De-un cuvânt al sfintei Miercuri;

Ca să iasă chipu-n față,
Trandafiri aruncă tineri,
Căci vrăjiți sunt trandafirii
De-un cuvânt al sfintei Vineri.

Ea se uită... Păru-i galben,
Față ei lucesc în lună,
Iar în ochii ei albaștri
Toate basmele s-adună.

Fiiind băiet păduri cutreieram

Fiiind băiet păduri cutreieram
Și mă culcam ades lângă isvor,
Iar brațul drept sub cap eu mi-l puneam
S-aud cum apa sună-ncetișor:
Un freamăt lin trecea din ram în ram
Și un miros venea adormitor.
Astfel ades eu nopti întregi am mas,
Blând îngânat de-al valurilor glas.

Răsare luna,-mi bate drept în față:
Un rai din basme văd printre pleoape,
Pe câmpî un val de arginție ceață,
Sclipiri pe cer, văpaie preste ape,
Un bucium cântă tainic cu dulceață,
Sunând din ce în ce tot mai aproape...
Pe frunze-uscate sau prin naltul ierbii,
Părea c-aud venind în cete cerbii.

Alături teiul vechi mi se deschise:
Din el ieși o Tânără crăiasă,
Pluteau în lacrimi ochii-mi plini de vise,
Cu fruntea ei într-o maramă deasă,
Cu ochii mari, cu gura-abia închisă;
Ca-n somn încet-încet pe frunze pasă,
Călcând pe vârful micului picior,
Veni alături, mă privi cu dor.

Și ah, era atâtă de frumoasă,
Cum numă-n vis o dată-n viața ta
Un înger bland cu față radioasă,
Venind din cer se poate arăta;
Iar pără-i blond și moale ca mătasa
Grumazul alb și umerii-i vădea.
Prin hainele de tort subțire, fin,
Se vede trupul ei cel alb deplin.

(Mihai Eminescu, *Poezii*, Editura Aramis, București, 2015)

Făt-Frumos din lacrimă

In vremea veche, pe când oamenii, cum sunt ei azi, nu erau decât în germenii viitorului, pe când Dumnezeu călca încă cu picioarele sale sfinte pietroasele pustii ale pământului – în vremea veche trăia un împărat întunecat și gânditor ca miazañoaptea și avea o împărăteasă Tânără și zâmbitoare ca miezul luminos al zilei.

Cincizeci de ani de când împăratul purta război c-un vecin al lui. Murise vecinul și lăsase de moștenire fiilor și nepoților ura și vrajba de sânge. Cincizeci de ani, și numai împăratul trăia singur, ca un leu îmbătrânit, slăbit de lupte și suferințe – împărat ce-n viață lui nu râsesese niciodată, care nu zâmbea nici la cântecul nevinovat al copilului, nici la surâsul plin de amor al soției lui tinere, nici la poveștile bătrâne și glumețe a ostașilor înalbiți în bătălie și nevoi. Se simțea slab, se simțea murind și n-avea cui să lese moștenirea urii lui. Trist se scula din patul împărătesc, de lângă împărăteasa Tânără – pat aurit, însă pustiu și nebinecuvântat –, trist mergea la război cu inima neîmblânzită – și împărăteasa sa, rămasă singură, plânghea cu lacrimi de văduvie singurătatea ei. Părul ei cel galben ca aurul cel mai frumos cădea pe sănii ei albi și rotunzi, și din ochii ei albastri și mari curgeau șiroaie de mărgăritare apoase pe o față mai albă ca argintul crinului. Lungi cearcăne vinete se trăgeau împrejurul ochilor, și vine albastre se trăgeau pe față ei albă ca o marmură vie.

Sculată din patul ei, ea se aruncă pe treptele de piatră a unei bolte în zid, în care veghea, deasupra unei candele fumegânde, icoana îmbrăcată în argint a Maicii durerilor. Înduplecată de rugăciunile împărătesei îngenuncheate, pleoapele icoanei reci se umeziră și o lacrimă curse din ochiul cel negru al mamei lui Dumnezeu. Împărăteasa se ridică în toată măreața ei

statură, atinse cu buza ei seacă lacrima cea rece și o supse în adâncul sufletului său. Din momentul acela ea purcese îngreunată.

Trecu o lună, trecură două, trecură nouă, și împăratul făcu un fecior alb ca spuma laptelui, cu părul bălai ca razele lunii.

Împăratul surâse, soarele surâse și el în încercarea lui împăratie, chiar stătu pe loc, încât trei zile n-a fost noapte, ci numai senin și veselie – vinul curgea din butii sparte și chiotele despicau bolta cerului.

Și-i puse mama numele: Făt-Frumos din lacrimă. Și crescă și se făcu mare ca brații codrilor. Creștea într-o lună cât alții într-un an.

Când era destul de mare, puse să-i facă un buzudugan de fier, îl aruncă în sus de despica bolta cerului, îl prinse pe degetul cel mic și buzuduganul se rupse-n două. Atunci puse să-i facă altul mai greu – îl aruncă în sus aproape de palatul de nori al lunii; căzând din nori, nu se rupse de degetul voinicului.

Atunci Făt-Frumos își luă ziua bună de la părinti, ca să se ducă, să se bată el singur cu oștile împăratului ce-l dușmănează pe tată-său. Puse pe trupul său împăratesc haine de păstor, cămeșă de borangic, țesută în lacrimile mamei sale, mândră pălărie cu flori, cu cordele și cu mărgele rupte de la gâturile fetelor de-împărați, își puse-n brâul verde un fluier de doine și altul de hore, și, când era soarele de două sulițe pe cer, a plecat în lumea largă și-n toiul lui de voinic.

Pe drum horea și doinea, iar buzuduganul și-l arunca să spintece nourii, de cădea departe tot cale de-o zi. Văile și munții se uimeau auzindu-i cântecele, apele-și ridicau valurile mai sus ca să-l asculte, izvoarele își turburau adâncul, ca să-și azvârle afară undele lor, pentru ca fiecare din unde să-l audă, fiecare din ele să poată cânta ca dânsul când vor șopti văilor și florilor.

Râurile se ciorăiau mai în jos de brâiele melancolicelor stânce, învățau de la păstorul împărat doina iubirilor, iar vulturii ce stau amuțiti pe creștetele seci și sure a stâncelor nalte învățau de la el țipătul cel plâns al jelei.

Stăteau toate uimite pe când trecea păstorul împărat, doinind și horind; ochii negri ai fetelor se umpleau de lacrimi de dor; și-n piepturile păstorilor tineri, răzimați c-un cot de-o stâncă și c-o mână pe bâta, încolțea un dor mai adânc, mai întunecos, mai mare – dorul voiniciei.

Toate stăteau în loc, numai Făt-Frumos mergea mereu, urmărind cu căntecul dorul inimii lui, și cu ochii buzuduganul, ce sclipea prin nori și prin aer ca un vultur de oțel, ca o stea năzdrăvană.

Când era-nspresă sara zilei a treia, buzuduganul, căzând, se izbi de o poartă de aramă, și făcu un vuiet puternic și lung. Poarta era sfărâmată și voinicul intră. Luna răsărise dintre munți și se oglindea într-un lac mare și limpede, ca seninul cerului. În fundul lui se vedea sclipind, de limpede ce era, un nisip de aur; iar în mijlocul lui, pe o insulă de smarand, încunjurat de un crâng de arbori verzi și stufoși, se ridică un mândru palat de o marmură ca laptele, lucie și albă – atât de lucie, încât în ziduri răsfrângea ca-ntr-o oglindă de argint: dumbravă și luncă, lac și țărmuri. O luntre aurită veghea pe undele limpezi ale lacului lângă poartă; și-n aerul cel curat al serii tremurau din palat cântece mândre și senine. Făt-Frumos se sui-n luntre și, vâslind, ajunse până la scările de marmură ale palatului. Pătruns acolo, el văzu în boltele scărilor candelabre cu sute de brațe, și-n fiecare braț ardea câte o stea de foc. Pătrunse în sală. Sala era înaltă, susținută de stâlpi și de arcuri, toate de aur, iar în mijlocul ei stătea o mândră masă, acoperită cu alb, talgerele toate săpate din câte-un singur mărgăritar mare; iar boierii ce sedeaau la masă în haine aurite, pe scaune de catifea roșie, erau frumoși ca zilele tinereții și voioși ca horele. Dar mai ales unul din ei, cu fruntea-ntr-un cerc de aur, bătut cu diamante, și cu hainele strălucite, era frumos ca luna unei nopți de vară. Dar mai mândru era Făt-Frumos.

– Bine-ai venit, Făt-Frumos! zise împăratul; am auzit de tine, da' de văzut nu te-am văzut.

– Bine te-am găsit, împărate, deși mă tem că nu te-oi lăsa cu bine, pentru că am venit să ne luptăm greu, că destul ai viclenit asupra tatălui meu.

– Ba n-am viclenit asupra tatălui tău, ci totdeauna m-am luptat în luptă dreaptă. Dar cu tine nu m-oi bate. Ci mai bine-oi spune lăutarilor să zică și cuparilor să umple cupele cu vin și-om legă frăție de cruce pe căt om fi și-om trăi.

Și se sărutară feciorii de-mpărați în urările boierilor, și băură și se sfătuiră.

Zise împăratul lui Făt-Frumos:

- De cine-n lume te temi tu mai mult?
- De nime-n lumea asta, afară de Dumnezeu. Dar tu?

– Eu iar de nime, afară de Dumnezeu și de Mama-pădurilor. O babă bătrână și urâtă, care umblă prin împărația mea de mâna cu furtuna. Pe unde trece ea, fața pământului se usucă, satele se risipesc, târgurile cad năruite. Mers-am eu asupra ei cu bătălie, dar n-am isprăvit nimica. Ca să nu-mi prăpădească toată împărația, am fost silit să stau la-nvoială cu ea și să-i dau ca bir tot al zecelea din copiii supușilor mei. Și azi vine ca să-și ieie birul.

Când sună miazănoaptea, fețele mesenilor se posomorără; căci pe miazănoapte călare, cu aripi vântoase, cu fața zbârcită ca o stâncă buhavă și scobită de păraie, c-o pădure-n loc de păr, urla prin aerul cernit Mama-pădurilor cea nebună. Ochii ei – două nopți turburi, gura ei – un hău căscat, dinții ei – șiruri de pietre de mori.

Cum venea vuind, Făt-Frumos o apucă de mijloc și o trânti cu toată puterea într-o piuă mare de piatră; peste piuă prăvăli o bucată de stâncă, pe care-o legă din toate părțile cu șapte lanțuri de fier. Înăuntru baba șuiera și se smulgea ca vântul închis, dar nu-i folosea nimica.

Veni iar la ospăț; când prin boltile ferestelor, la lumina lunii, văzură două dealuri lungi de apă. Ce era? Mama-pădurilor, neputând să iasă, trecea peste ape cu piuă cu tot și-i brăzda fața în două dealuri. Și fugea mereu, o stâncă de piatră îndrăcită, rupându-și cale prin păduri, brăzdând pământul cu dără lungă, până ce se făcu nevăzută în depărtarea nopții.

Făt-Frumos ospătă ce ospătă, dar apoi, luându-și buzduganul de-a umăr, merse mereu pe dâra trasă de piuă, până ce ajunse lângă casă

frumoasă, albă, care sticlea la lumina lunii în mijlocul unei grădini de flori. Florile erau în straturi verzi și luminau albastre, roșie-închise și albe, iar printre ele roiau fluturi ușori, ca sclipoare stele de aur. Miros, lumină și un cântec nesfârșit, încet, dulce, ieșind din roirea fluturilor și a albinelor, îmbătau grădina și casa. Lângă prispa stăteau două butii cu apă, iar pe prispa torcea o fată frumoasă. Haina ei albă și lungă părea un nor de raze și umbre, iar părul ei de aur era împletit în cozi lăsate pe spate, pe când o cunună de mărgăritărele era așezată pe fruntea ei netedă. Luminată de razele lunii, ea părea muiată într-un aer de aur. Degetele ei ca din ceară albă torceau dintr-o furcă de aur și dintr-un fuior de o lână ca argintul torcea un fir de o mătase albă, subțire, strălucită, ce semăna mai mult a o vie rază de lună, ce cutreiera aerul, decât a fir de tort.

La zgromotul ușor al pașilor lui Făt-Frumos, fata-și ridică ochii albaștri ca undele lacului.

– Bine-ai venit, Făt-Frumos, zise ea cu ochii limpezi și pe jumătate închiși, cât e de mult de când te-am visat. Pe când degetele mele torceau un fir, gândurile mele torceau un vis, un vis frumos, în care eu mă iubeam cu tine; Făt-Frumos, din fuior de argint torceam și eram să-ți țes o haină urzită în deschântece, bătută-n fericire; s-o porți... să te iubești cu mine. Din tortul meu ți-aș face o haină, din zilele mele, o viață plină de desmierdări.

Astfel, cum privea umilită la el, fusul ii scăpă din mâna și furca căzu alături de ea. Ea se sculă și, ca rușinată de cele ce zisese, mâinile ei spânzurau în jos ca la un copil vinovat și ochii ei cei mari se plecară. El se apropie de ea, c-o mâna ii cuprinse mijlocul, iar cu cealaltă ii desmierdă încet fruntea și părul și-i șopti:

- Ce frumoasă ești tu, ce dragă-mi ești! A cui ești tu, fata mea?
- A Mamei-pădurilor, răspunse ea suspinând; mă vei iubi tu acuma, când știi a cui sunt?

Ea încunjură cu amândouă brațele ei goale grumazul lui și se uită lung la el, în ochii lui.

- Ce-mi pasă a cui ești, zise el, destul că te iubesc.

– Dacă mă iubești, să fugim atuncea, zise ea lipindu-se mai tare de pieptul lui; dacă te-ar găsi mama, ea te-ar omorî, și dac-ai muri tu, eu aş nebunii ori aş muri și eu.

– N-albi frică, zise el zâmbind și desfăcându-se din brațele ei. Unde-i mumă-ta?

– De când a venit se zbuciumă în piua în care-ai încuiat-o tu și roade cu colții la lanțurile ce-o închid.

– Ce-mi pasă! zise el repezindu-se să vadă unde-i.

– Făt-Frumos, zise fata, și două lacrimi mari străluciră în ochii ei, nu te duce încă! Să te-nvăț eu ce să facem ca să îngingi tu pe mama. Vezi tu buțile aste două? Una-i cu apă, alta cu putere. Să le mutăm una în locul alteia. Mama, când se luptă cu vrăjmașii ei, strigă când obosește: „Stăi, să mai bem căte-oleacă de apă!” Apoi ea bea putere, în vreme ce dușmanul ei numai apă. De aceea noi le mutăm din loc: ea nu va ști și va bea numai apă în vremea luptei cu tine.

Precum au zis, aşa au și făcut. El se repezi după casă.

– Ce faci, babă? strigă el. Baba, de venin, se smulse odată din piuă-n sus și rupse lanțurile, lungindu-se slabă și mare până-n nori.

– A, bine că mi-ai venit, Făt-Frumos! zise ea, făcându-se iar scurtă, ia acum hai la luptă, acu om vedea cine-i mai tare!

– Hai! zise Făt-Frumos. Baba-l apucă de mijloc, se lungi repezindu-se cu el până-n nori, apoi îl izbi de pământ și-l băgă în țărâna până-n glezne.

Făt-Frumos o izbi pe ea și o băgă-n pământ până în genunchi.

– Stăi, să mai bem apă, zise Mama-pădurilor ostenită. Stătura și se răsuflă. Baba bău apă, Făt-Frumos bău putere, și-un fel de foc nestins îi cutreieră cu flori de răcoare toți mușchii și toate vinele lui cele slabite.

C-o putere îndoită, cu brațe de fier, o smunci pe babă de mijloc și-o băgă-n pământ până-n gât. Apoi o izbi cu buzduganul în cap și-i risipi creierii. Cerul încăruntă de nouă, vântul începu a gême rece și a scutura casa cea mică în toate încheieturile căpriorilor ei. Șerpi roșii rupeau trăsnind poala neagră a norilor, apele păreau că latră, numai tunetul cântă adânc ca un proroc al pierzării. Prin acel întuneric des și nepătruns,

Făt-Frumos vedea albind o umbră de argint, cu păr de aur despletit, rătăcind, cu mâinile ridicate și palidă. El se aproape de ea și-o cuprinse cu brațele lui. Ea căzu ca moartă de groază pe pieptul lui, și mâinile ei reci s-ascunseră-n sânul lui. Ca să se trezească, el îi sărută ochii. Norii se rupeau bucăți pe cer, luna roșie ca focul se ivea prin spăturile lor risipite; iar pe sânul lui, Făt-Frumos vedea cum înfloreau două stеле albastre, limpezi, și uimite – ochii miresei lui. El o luă pe braț și începu să fugă cu ea prin furtună. Ea-și culcase capul în sânul lui și părea că adormise. Ajuns lângă grădina împăratului, el o puse-n luntru, ducând-o ca-ntr-un leagăn peste lac, smulse iarbă, fân cu miros și flori din grădină și-i clădi un pat, în care-o așeză ca-ntr-un cuib.

Soarele ieșind din răsărit privea la ei cu drag. Hainele ei umede de ploaie se lipise de membrele dulci și rotunde, fața ei de-o paloare umedă ca ceara cea albă, mâinile mici și unite pe piept, părul despletit și răsfirat pe fân, ochii mari, închiși și adânciți în frunte, astfel ea era frumoasă, dar părea moartă. Pe acea frunte netedă și albă, Făt-Frumos presură câteva flori albastre, apoi șezu alături cu ea și-incepu a doini încet. Cerul limpede – o mare, soarele – o față de foc, ierburile împrospătate, miroslul cel umed al florilor înviușate o faceau să doarmă mult și lin, însotită în calea visurilor ei de glasul cel plâns al fluierului. Când era soarele-n amiazi, firea tăcea și Făt-Frumos asculta fericita ei răsuflare, caldă și umedă. Încet se plecă la obrazul ei și-o sărută. Atunci ea deschise ochii încă plini de visuri, și-intinzându-se somnoroasă, zise încet și zâmbind:

– Tu aici ești?

– Ba nu sunt aici, nu vezi că nu sunt aici? zise el mai lăcrămând de fericire.

Cum sedea el lângă ea, ea-și întinse un braț și-i cuprinse mijlocul.

– Hai, scoală, zise el desmierdând-o, e ziua-n amiaza-mare. Ea se sculă, și netezi părul de pe frunte și-l dete pe spate, el îi cuprinse mijlocul, ea-i înconjură grumazul – și astfel trecură printre straturile de flori și intrară în palatul de marmură al împăratului.